

Tristețe ucisă

Stefan Doroftei Doimaneanu

Tristețe ucisă

Ascult cerul si marea ce urla disperată,
Curge prin visul meu tăcerea resemnată,
Maluri întunecate, devreme-au adormit,
Romanele din valuri, încă nu le-am citit.

Luna s-a încuiat în vila-i somptuasă,
Neantul s-a întors în propria lui casă,
Doar digul are timp prin far să mă privească,
Chemându-mă pe stânci, povești să-mi povestească.

Norii se-așează-ncet pe bolta părăsită,
Încep să lăcrimeze prin bezna amortită,
Pășesc prin vântul rece, prin ploaie și hățiș,
Trufaș, las doar genunea să-mi fie-acoperiș,

Timpul mișel se scurge în pași-mi obosiți,
Îmi deapănă secundele prin anii urgisiți
Ce s-au topit în spaime ades interogate
De coasa ce-aștepta să mă trimită-n moarte.

Săgețile-otrăvite din clipele ce-au fost
Încă îmi rezonază, în gânduri fără rost,
Mă reculeg în mine și-n vântul zbuciumat
Ce mi-a ucis tristețea cu vâju-i disperat,

De stâlpii zorilor mă înfășor cu gândul
Legând durerile ce mi-au rănit afundul,
Mă prind de valul aspru cu chingi de rătăcire,
Și dau viselor mele o nouă întâlnire.